

2. Društvu Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH nalaže se snošenje troškova.

(¹) SL C 222, 20. 6. 2016.

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 22. studenoga 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Supreme Court – Irska) – Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston protiv T. G. Brosnana

(Predmet C-251/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) — Šesta direktiva 77/388/EEZ — Članak 4. stavak 3. točka (a) i članak 13. slovo B točka (g) — Izuzeće isporuka objekata i zemljišta na kojima su oni smješteni, osim isporuka iz članka 4. stavka 3. točke (a) — Načelo zabrane zlouporabe — Primjenjivost u slučaju nepostojanja nacionalnih odredaba koje prenose to načelo — Načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja)

(2018/C 022/12)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Supreme Court

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Tuženik: T. G. Brosnan

Izreka

1. Načelo zabrane zlouporaba treba tumačiti na način da se ono, neovisno o nacionalnoj mjeri kojom ga se provodi u nacionalnom pravnom poretku, može izravno primijeniti kako bi se odbilo izuzeti od poreza na dodanu vrijednost prodaju nekretnina, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, izvršenu prije objave presude od 21. veljače 2006., Halifax i dr. (C-255/02, EU:C:2006:121), pri čemu se to ne protivi načelima pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja.
2. Šestu direktivu Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje treba tumačiti na način da, u slučaju kada radnje o kojima je riječ u glavnom postupku treba prekvalificirati primjenom načela zabrane zlouporaba, one od tih radnji koje ne čine takvu zlouporabu mogu se oporezovati porezom na dodanu vrijednost na temelju relevantnih odredaba nacionalnog propisa koji takvo oporezivanje propisuje.
3. Načelo zabrane zlouporaba treba tumačiti na način da, kako bi se na temelju točke 75. presude od 21. veljače 2006., Halifax i dr. (C-255/02, EU:C:2006:121), utvrdilo je li osnovni cilj radnji o kojima je riječ u glavnom postupku ostvarivanje porezne prednosti, cilj ugovora o najmu koji su prethodili prodaji nekretnina o kojima je riječ u glavnom postupku u obzir valja uzeti izolirano.
4. Načelo zabrane zlouporaba treba tumačiti na način da isporuke nekretnina, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, mogu dovesti do ostvarivanja porezne prednosti suprotno cilju relevantnih odredaba Šeste direktive 77/388/EEZ ako njihov vlasnik ili najmoprimac nije još stvarno upotrijebio te nekretnine prije njihove prodaje trećim kupcima. Na sudu je koji je uputio zahtjev da provjeri je li to tako u okviru spora u glavnom postupku.

5. Načelo zabrane zlouporaba treba tumačiti na način da ga valja primijeniti na situaciju poput one u glavnom postupku, koja se tiče mogućeg izuzimanja određene radnje isporučivanja nekretnina od poreza na dodanu vrijednost.

(¹) SL C 243, 4. 7. 2016.

Presuda Suda (prvo vijeće) od 23. studenoga 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Helsingin hallinto-oikeus – Finska) – postupak koji je pokrenuo A Oy

(Predmet C-292/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Sloboda poslovnog nastana — Izravno oporezivanje — Porez na dobit — Direktiva 90/434/EEZ — Članak 10. stavak 2. — Prijenos imovine — Stalna nerezidentna poslovna jedinica prenesena, u okviru postupka prijenosa imovine, na društvo preuzimatelja koje je također nerezidentno — Pravo države članice prenesenog društva da oporezuje dobit ili kapitalne dobitke te poslovne jedinice koji su proizašli iz prijenosa imovine — Nacionalno zakonodavstvo kojim se određuje trenutačno oporezivanje dobiti ili kapitalnih dobitaka u godini prijenosa — Naplata dugovanog poreza kao prihoda u poslovnoj godini u kojoj je proveden postupak prijenosa imovine)

(2018/C 022/13)

Jezik postupka: finski

Sud koji je uputio zahtjev

Helsingin hallinto-oikeus

Stranke glavnog postupka

A Oy

Izreka

Članak 49. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalno zakonodavstvo, poput onog u glavnom postupku, koje, u slučaju u kojem rezidentno društvo prenosi, u okviru postupka prijenosa imovine, stalnu nerezidentnu poslovnu jedinicu na društvo koje je također nerezidentno, predviđa, s jedne strane, trenutačno oporezivanje kapitalnih dobitaka proizašlih iz tog postupka i, s druge strane, ne dopušta odgođenu naplatu dugovanog poreza, dok se u usporedivoj tuzemnoj situaciji takvi kapitalni dobitci oporezuju tek prilikom prodaje prenesene imovine jer to zakonodavstvo ne omogućuje odgođenu naplatu takvog poreza.

(¹) SL C 270, 25. 7. 2016.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 16. studenoga 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Naczelny Sąd Administracyjny – Poljska) – Kozuba Premium Selection sp. z o.o. protiv Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(Predmet C-308/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Članak 12. stavci 1. i 2. — Članak 135. stavak 1. točka (j) — Oporezive transakcije — Izuzeće isporuke objekta — Pojam „prvo useljenje” — Pojam „prenamijena”)

(2018/C 022/14)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Naczelny Sąd Administracyjny